

ALISON HAMMER

TU.
AŠ.
MES

Iš anglų kalbos vertė
Kristina Lukoševičė

Sofoklis

VILNIUS, 2021

Dvyliktas skyrius

Aleksė

Viena akimi žiūrime vakarines vienuoliktos valandos žinias. Sudūzgia mano telefonas. Atėjo žinutė.

– Sisi nori nakvoti pas Belą, – perskaitau. Keista, kad ji parašė, užuot paskambinusi. O dar keisčiau, kad žinutę išsiuntė man, o ne tėvui. – Ar derėtų sunerimti?

– Dėl Sisi? – nustemba Tomis.

Jis teisus. Nieko nelaukusi atrašau dukteriai. Tegul ryte mums paskambina, parsivešime namo. Sesilija – gera mergaitė. Kalbant apie paauglystės bėdas, reikia pripažinti, kad mums gan nuskilo. Kitaip nei Džilei, vienai artimiausių mūsų bičiulių iš Destino. Metais už Sisi vyresnis sūnus Bo neduoda jai ramiai atsikvėpti. Užtenka užmesti akį į jo paskyrą instagrame ir abejonių nelieka: tas vaikas – kaip iš akies luptas tėvas, ir ne tik dėl gražuoliuko išvaizdos. Kone kiekvienoje nuotraukoje jis pozuoja su vis kita pusplike mergužele – šiandienykštė mūvėjo šortukus, atskleidžiančius daugiau grožybių nei mano apatiniai.

Įdomu, ar į sūnų žvelgiančiai Džilei pavyksta užgniaužti mintis apie Adamo skriaudas. Tariamai darbo reikalais išvykęs sutuoktinis apgaudinėjo ją su kitomis, o grįžęs bemaž nepastebėdavo nei žmonos, nei vaikų. Laimė, kad bent Abigailė – paklusni duktė; mergina paveldėjo mamos genus. Dievai žino, kaip Džilė viena geba jiems atstoti ir tėvą, ir motiną.

Vienut vienutėlė. Tas pats laukia ir manęs.

Pilve veriasi tuštuma, nirtulingai plečiasi lyg Tomio auglys. Regis, tuoj subloguosiu.

– Ei. – Tomis prisilenka arčiau. – Viskas bus gerai.

– Lengva tau kalbėti. – Nusišluostau akies kamputyje ištryškusią ašarą, neleidžiu jai riedėti skruostu. – Man, o ne tau prišieis gyventi be tavęs.

Štai, prašom, ir nusprūdo ilgai ant liežuvio galiuko laikyti, iš paskutiniųjų tramdyti žodžiai. Suprantu, kokie jie savanau-diški, deja, byloja tiesą. Neįsivaizduoju, kaip viskuo pasirūpin-siu be Tomio.

– Dar yra laiko, – sako jis. – Tiesą pasakius, derėtų juo pasi-mėgauti iš visos širdies.

Šnarpšteliu.

– Ką turi omeny?

Tomis pasitrina rankas, akyse žybteli valiūkiška kibirkštėlė.

– Susituokime.

Nesusiturėjusi prajunku.

– Jau atsakiau „taip“ dėl Destino, nemanai, kad šiam vakarui sutikimų pakanka?

– Ir darsyk už tai dėkoju.

Tomis paima mano ranką, pirštu nuslysta per delno liniją. Kažin ką ji pranašauja: meilę ar gyvenimą?

– Nėra už ką, – atsakau, vildamasi, kad savigraužos gaidelių balse negirdėti.

Kai jis sugniaužia mano pirštus ir pakelia prie lūpų, visas ryžtas nutylėti tiesą išgaruoja kaip nebuves.

– Aš melavau, – išpyškinu, kol dar nespėjau persigalvoti.

– Apie ką? – parūpsta Tomiui. – Nori ištekėti? – spėja nu-švitusiu veidu.

Jaučiuosi siaubingai – dėl to, kad teks ir vėl jam ištarti „ne“, ir dėl to, ką išties ketinu pasakyti.

– Ne, ne dėl šito, – atsakau. – Melavau dėl dingsties, kodėl nenoriu vasaroti Destine.

Dabar suglumsta Tomis.

– Tu nieko negirdėjai, tiesa?

– Ko negirdėjau? – Vyras suraukia antakius.

– Apie Moniką.

– Moniką? Mano buvusiąją? – nustemba jis.

Vengiame kalbų apie tai, kas tarp jų nutiko. Įsišnekome tik kartą – tąsyk jau laukiausi Sisi. Vaikščiojau baisingai išsipūtusi, pavargusi ir didžiai nelaiminga, žinojau, kad elgiuosi kaip tikra bjaurybė, bet neįstengiau tvardyti. Nusistebėjau, kaip Tomis dar galįs mane pakęsti. Tada jis viską ir papasakojo.

Jo lūpomis dėliojamos istorijos klausiausi lyg pirmąsyk girdėdama, nors dar prieš gerus metus iš Džilės pasakojimo nuotrupų susidėliočiau apytikslį paveikslą.

Tą vakarą laikiau Tomį už rankos, o jis porino sykį vonios kambaryje radęs teigiamą nėštumo testą. Prisipažino kone galvos iš laimės netekęs, bet Monikai neišsidavė – manė, kad ji rengianti jam ypatingą staigmeną. Tomis laukė. Kantriai laukė. Net nupirko sidabrinį „Tiffany“ barškutį – savą staigmeną, kurią ketino įteikti žmonai, kai ši galų gale praneš naujienas.

Prabėgo dvi savaitės. Vieną vakarą Monika grįžo įkaušusi. Tomis įdūko – nors sunku patikėti, kad ir jis kartkartėmis netenka savitvartos. Jis užsipulė žmoną ir pareikalavo pasiaiškinti: kaipgi ji drįstanti gerti, juk po širdimi nešioja vaikelį! Tada Monika ir pasakė, jog jokio kūdikio nėra.

Tąkart Tomis nutilo. Sulaikiusi kvapą laukiau, kol jis ištars tai, ką jau žinojau: Monika nutraukė nėštumą. „Susitvarkė“ gyvenimą. Pareiškė privalanti galvoti apie karjerą, o kūdikis būtų viską sugriovęs. Jų kūdikis. Tomio kūdikis. Pusiau brolis ar sesutė, kurio Sisi taip ir nepamatė.

Dalyvavau žygyje už moterų teisę rinktis, bet šios moters pasirinkimas įskaudino mano mylimą vyrą. Tai buvo ir Tomio kūdikis. Tomis taip pat turėjo teisę tarti savo žodį. Juk jiedu buvo susituokę, dėl Dievo meilės!

Tą vakar, išklausiusi visą istoriją, prisėdau jam ant kelių ir pabučiavau. Mudviejų ašaros sumišo, o Tomis dievagojosi, kad niekas pasaulyje jam nesutrukdysiąs išgyventi visut visutėles šio stebuklo akimirkas. Geras ir ne pačias smagiausias.

Tomis manęs paklausė, ar neprieštaraučiau, jei jis mūsų kūdikiui padovanotų sidabrinį barškutį, tą patį, kurį jau žinojau glūdint paslėptą kojinių stalčiuje. Linktelėjau ir vėl jį pabučiavau, stengdamasi nuvyti tebekamuojančio skausmo šešėlius.

Bet dabar Tomio praeitis vėl rodomi visu gražumu. Privalau apsaugoti savo šeimą.

– Ji gyvens Destine, – atsakau. – Visą vasarą – filmuošis kvailame „Netflix“ seriale. Vaidins mamą. – Ironiškai prunkšteliu.

– Tik tiek? – nustemba Tomis. – Jau buvau bepradedęs nerimauti.

Atsistoju, apsigrėžiu, įbedu akis į suglumusį jo veidą.

– Tik tiek? Argi to negana? Tavo buvusi žmonelė kino žvaigždė tupės Destine. Kiaurą vasarą.

– Sakyčiau, ji – televizijos, o ne kino žvaigždė. – Tomis išsišiepia. Kai dirsteli į mane, šypsena beregint išblėsta. Jis siekia mano rankos, bet ją patraukiu ir tvirtai įsispendžiu į klubą. – Mažut, Monika – mano praeitis ir nieko daugiau. Kur ji beįsikurtų – Beverli Hilse ar mūsų svetainėje, – man vis vien.

– Apie tai ir kalbu, – suniurnu. Tomis nieko nesupranta, todėl tęsiu toliau: – Nenoriu, kad ji trintųsi aplink mūsų svetainę, aplink tave ar mūsų dukterį.

– Gerai, – atsiliepia Tomis.

– Kas „gerai“? – rikteliu ir irzliai sumosisukuojau rankomis.

– Gerai reiškia gerai. Svetainėn jos neįsileisime.

Plesteliu rankas prie šonų. Taip paprastai susitarusi su Tomiu, nežinau, kaip elgtis toliau.

– Ir prie Sisi neprileisime.

– Laikysime ją atokiau nuo manęs ir nuo Sisi. – Tomis paima mane už rankos, timpteli šalia savęs ant sofos.

Nesipriešinu.

– Aš dar nesikraustau iš proto, – patikinu, nors tokiais pareiškimais sau tikrai nepadėsiu.

– Ką gi, baisiai gaila, – atsako Tomis ir nosimi įsikniaubia man į kaklą. – Nes aš dėl tavęs pamišęs. Ar tikrai nesumelavai dėl nenoro tuoktis?

– Kuo tikriausiai, – atsakau.

– Kodėl? – Jis nuberia bučiniiais kaklo linkį.

– Dėl tų pačių priežasčių, kurias tau vardiju visus penkiolika metų.

Santuokos liudijimas nesutrukdė Tomio tėvui palikti jo mamą. Abu užaugome nedarniose šeimose, tačiau, dievai žino kodėl, jo požiūris į santuoką – visiška priešingybė manajam. Kita vertus, mano tėvas niekur nepabėgo. Jei būtų mus palikęs – arba dar geriau, mama būtų palikusi jį, – galbūt ir aš taip smarkiai nesipriešinėčiau dėl santuokos įteisinimo.

– Betgi dabar viskas kitaip, – neatlyžta Tomis, sakytum jaučiasi privalęs priminti, jog mūsų laimė turi galiojimo terminą.

Jo lūpos susiranda manąsias, bet, vos akimirksnį prigludusios, atsitraukia.

– Jei mudu nesusituoksime, – toliau savo giesmelę traukia Tomis, – negalėsi lankyti manęs ligoninėje.

– Sakei nenorįs gultis į ligoninę.

– Jei susituoktume, paveldėjusi mano turtą išvengtum mokesčių.

– Romantiškiau pasipiršti turbūt ir nebegalėtum, Tomi Visleri.

Jis nuolankiai atsidūsta, atsišlieja į sofą atlošą. Turėčiau ištartį „taip“, bet juk pats manęs prašė neapsimetinėti. Vaidmaiaučiau, jei, šitiek metų išsisukinėjusi nuo vestuvių, netikėtai imčiau ir liaučiausi spyriojusis.

Tomis geriau už kitus žino, kaip giliai įsišaknijusi mano nuoskauda. Suprantu, jog kalbame apie mudu, ne apie mano

tėvus, tačiau nepaprastai sunku atsiplėšti nuo kone visą gyvenimą puoselėtų įsitikinimų. Visada maniau, jog mėlyna – pati gražiausia spalva, brokolis – bjauriausia daržovė, o santuoka – farsas. Nė akimirką nedingtelėjo, kad gali būti kitaip.

Argi galėčiau tikėti priesaika, kurią mano tėvai taip begėdiškai suteršė? Galbūt – jei nebūčiau mačiusi, kaip tėvas apgaulinėja mamą, o ši, viską žinodama, nuolankiai tyli. Puikus įvaizdis jiems atrodė svarbesnis nei tikri santykiai. Tada ir nusprendžiau: jei tokia yra santuokos esmė, nenoriu turėti su ja nieko bendra.

Troškau to, ką sukūrėme mudu su Tomiu. Meile sutvirtintų, aplinkinių nuomonės nepaisančių santykių. Mudu likome kartu, nes būtume pražuvę vienas be kito, nes neįsivaizdavome savęs, esančių kažkur kitur ar su kitais žmonėmis, – ir visai ne todėl, kad mus susaistė kažkokia kvaila popieriaus skiautė.

Jei dabar imtume viską keisti, atrodytų, jog taip elgiuosi dėl jo ligos, o ne todėl, jog išties norime kartu nugyventi likusį gyvenimą. Tomiui likusį gyvenimą.

– O ką pasakytum, jei pasiūlyčiau praleisti vestuves ir iškart pasimėgauti medaus mėnesiu? – Tomio akyse vėl žiburiuoja kibirkštėlės. – Šiąnakt mudviem priklauso visas namas. Dar ne visas jo kerteles pakrikštijome.

– Aš – žydė, – primenu.

– Na ir kas, pakrikštykim žydiškai, – nerimsta jis.

– Tai visai nesvarbu.

– Imkim ir susvarbinkim. – Tomio lūpos vėl palyti kaklą.

Atlošiu galvą, kviečiu jį nesustoti.

– Ar tos tabletės neslopina lytinio potraukio?

– Turėtų slopinti, – sumurma jis, lūpomis atkeliavęs prie manųjų.

Atšlyju. Kad ir kaip norėčiau apsimesti, jog viskas gerai, taip nėra.

– Gal jos neveikia?

Tomis man už ausies užbruka išsprūdusią plaukų sruogelę.

– Piliulės manęs nepagydydys. Jei jas gerdamas jaučiuosi geriau, vadinasi, vaistai savo darbą atlieka. – Jis prisitraukia mane į glėbį, nubučiuoja kitą kaklo pusę. – Tu man padedi jaustis geriau. Tu esi mano vaistas.

Lūpos priglunda prie sprando, grįžta prie burnos, ir aš ištirpstu.

– Kurį kambarį krikštysime pirmiausia? – klusteliu.

Tomio lūpos išsilenkia į šypseną ir vieną trumputį akimirksnį aš tesu mylimojo glėbyje glaudžiama moteris. Tol, kol gyvenimas mums primins apie realybę.